

AHOL DOBOG

Korán jön a *mowange*.
– Épp időben, Ruhn.

A két zh-ulla órák óta felfele kaptatott a Hoan-hegyen. Az aldanok területének keleti peremén húzódó hegylánc két legmagasabb csúcsa mély völgyet fogott közre. Mire a zh-ullák az első csúcsra értek, apró jégcsákányaik alig találtak fogást a meredek bérceken, amelyeken csontpáncéllá fagyott a hó.

A kiszakadott szerzetesek szőrmével körbetekert bőrsaruja kellő tapadással rendelkezett ahhoz, hogy viselőik ne csússzanak vissza a mélybe. Fújtak egyet, és lerakták batyujukat. Ruhn meghúzta bőrkulacsát és Szujának nyújtotta. Az idősebb, barázdált arcú szerzetes ingatta a fejét, és zsákjában matatott. Ruhn figyelte társát, ahogy előkészíti a takaróját.

Azóta ilyen, hogy elhagytuk az utolsó aldan települést. Kikezdi a hegy, Olje mondta, hogy legyen résen. Nem fogom hagyni... az utolsó pillanatban nem fogom hagyni, hogy...

– Ez megfelel – motyogta az idősebbik szerzetes, és megfontolt mozdulatokkal felvette a szertartásos ülő pozíciót. – Mit bámulsz testvér? A *mowange* mindjárt ideér. Ruhn nem felelt, a ruhaként hordott rongyokból a legkevésbé szakadozottat leterítette Szuja mellé. Jól megnézte magának társát. Az út mindkettőjüket megkínozta, de *engem nem tud átverni. Ahogy közeledünk, egyre nyilvánvalóbban a jelek. Minden meditációval egyre gyengébb, ez nincs rendjén.*

Ruhn követve rendtársa példáját, egyenes háttal előre dőlt, bal tenyerét a jeges talajra szorította, jobb kezének ujaival pedig ínnyaklancára fűzött csontokat morzsolta.

Két szemük pihent, a harmadik várt.

Ott ült a két szakadár szerzetes a Hoan csúcsán, mint a letűnt korok mementói. A mozdulatlanságuk dermesztő volt. Testtartásuk az ugrásra készülő hiúzt imitálta. Úgy várták a *mowangét*, mintha rá akarnák vetni magukat. A nyugatról érkező széláramlat földöntúli morgással érkezett, és a holt fák csontjai között tört felfelé. A Hoan csúcsai bármelyik egyszerű utazó szervezetét kikezdte volna, ilyen messzire még az aldani vándorszerzetesek is ritkán merészkedtek.

Kivéve a zh-ullákat.

Résnyire nyitott ajkukat minden alkalommal egyszerre hagyta el a három szótagú mantra. Újra és újra, egészen addig, míg az ősi ige értelmét nem vesztette, és egyé nem

olvadtak velük. Mire a láthatatlanul mozgó *mowange* megérkezett, már egyikük sem volt tudatánál. Amikor a nyugati szél elérte a Hoan csúcsát, ökölként vágta mellbe őket, de mellkasuk meg sem rezdült. A torokhangú mantrát felerősítő *mowange* lezúdult a völgybe, és a földöntúli bűgő hangba a Hoan két csúcsa beleremegett. Mire az aljára ért, elmosódott a határ a hegy, a mantra, a szél és a szerzetesek között.

Miután a *mowange* átjárta a testüket, a szertartás végeztével kipihenten, erőteljesen ébredtek. Élelmük fogytán volt, de míg a napi meditációs gyakorlatokat elvégezték, nagyobb bajtól nem kellett tartaniuk.

Első szint.

Két nap alatt jutottak le a völgybe. A biztonság kedvéért már ereszkedés közben többször magukra vetették a *gjon*-t, rendjük védőjelét. Az egyszerű szerzetesek sosem merészkedtek ilyen messze a kolostoraiktól – még az aldanok legjobbjai sem. Túlságosan megterhelte szervezetüket a völgy aljából áradó sugárzás. A zh-ullák meditációs technikái segítettek lassítani a hús romlását, persze ennek a tudásnak megvolt az ára.

Más is meghomolhat ott benn, gondolta Ruhn, miközben haladtak, és társát figyelte. Egyre közeledtek küldetésük céljához. Azelaumba, a halott városba igyekeztek, fellelni azt, amely választ adhat világuk minden kérdésére. Legalább is hitük szerint. Az aldanok messzire elkerülték, rossz óment, vagy világuk pusztulásának esélyét látták benne. De a zh-ullák többre teremtettek. Megismerni és egyé lenni azzal, amit a kolarik ősmamutnak, a narjanok világszellemnek, az aldanok tiszta tudatnak neveztek. Az egykori aldanrendiek, a kiszakadott zh-ullák csak *garu-nan-shi*-nak hívták, ami annyit tesz: Mélybennyugvó.

– Garu-nan-shi.

– Hogy mondd, testvér? – vetette oda Szuja, miközben hevenyészett sátrukat igazgatta.

Ruhn megrázta a fejét.

– Érzem, hogy erősödik a nyomás – mondta mellkasát simogatva.

– Koncentráld át, testvér.

Húsból szellem, ahogy Olje tanította.

– Majd napnyugta meditáció során figyelek rá.

Ruhn észrevette, hogy Szuja a völgy belseje felé közeledve egyre kevesebbet evett. Lépései gyakran bizonytalanná váltak, gyakran vonult el, gondolatait megtartotta magának.

Tudja – döbönt rá a fiatal zh-ulla. Tudja, hogy figyelem. Talán csak a megfelelő pillanatra vár. Meg kell erősítenem az aurám, mire Azelaumba érünk. A cél fontosabb, mint mi.

– Megyek előre én – mondta a fiatal szerzetes, Szuja megállt, és egymásra néztek.

Eszelős tekintet, tág pupilla, kidagadó hajszálerek a halántékon. Olje figyelmeztetett. Az ember ilyenkor vagy szellemével viaskodik, vagy állandó fókuszban van. Meglátjuk. – Pihenj kicsit.

Ruhn előre tört a holt vidéken. A semmibe haladt, a fehér köd, amely a Hoan óta kísérte őket, mindent beterített. Konvertív mantrákat suttogott, hogy a nyomást testéről áthelyezze az elméjére. Talán a túl nagy nyomás, talán a jeges hó lehetett az oka, hogy elszédült az egyik lépésnél. Hasra vágódott volna a zh-ulla, ha a másik nem kapja el.

Követett.

Ruhn kitepte magát Szuja kezei közül és zihálva tekintett fel rá. Az öreg elmosolyodott, útjuk során talán először.

– Találtam valamit.

Ruhn lehajolt és lesöpörte a havat az apró dombról. Egy férfi holtteste.

Ennyire bent? Járt előttünk más zh-ulla is?

– Narjannak nézem – motyogta Szuja, mintha csak kitalálta volna társa gondolatait. Kőcsákányaikkal kiásták a jégrengetegből.

– Ilyen messzire? Idáig eljött...

Vagy hozták.

– A hideg konzerválta valamelyest – Szuja végig tapogatta, ami a férfi lábából maradt. – Mennyi ideje lehetett itt?

Szuja, aki a test nyakát vizsgálta, a fejét rázta. Megpróbálta lefejteni a szőrmeruha maradványait, hátha rábukkannak valamiféle magyarázatra.

Szabaddá tették a felsőtestét. Bár a test jócskán hiányos volt, a mellaksán tátongó üreg így is látványos maradt.

– Irbisz?

– Garu-nan-shi nem válogat. Egy állat nyomát se láttuk a Hoan ezen oldalán, testvér. Ahhoz pedig már régi a test, hogy bármit suttogjon.

Pár pillanatig csendben voltak.

– Sötétedik. Készítsd elő a sátrat, addig én visszatemetem. Ruhn bólintott és felkászálódott.

Szuja, miközben havat söpört a testre, a lemenő nap szűrt fényében észrevett valamit a tátongó mellkas közepében. Benyúlt érte, és kihúzott egy függőt. A bőrláncon egy megmunkált fémdarab lógott. Nem betűket, hanem valamilyen mintát ütöttek a medálszerű alkotásba. Szuja meghallotta Ruhn lépteit, és gyorsan felegyenesedett. A kincset rongyai közé rejtette.

– Kész vagyok – szólt Ruhn.

– Rendben. Lassan ledőlünk.

Ruhn észlelte társa zavartságát, és az orra alatt gyorsan elmormogott egy éberségmantrát.

– Szuja, nem felejtettél el valamit?

A zh-ulla tekintete üres volt.

– A meditáció!

– Ja, persze, persze. Úgy értettem, utána. Mindjárt kezdjük.

Szuja eltűnt a sátorban, Ruhn ökölbe szorult ujjai pedig elernyedtek.

Második szint.

Ruhn korán ébredt. Legalábbis úgy vélte. A völgyben teljesen elvesztette az időérzékét. Kortyolt a kulacsából, és tört magának egyet a shal-gyökérből. Akkor vette észre, hogy Szuja adagjából nem fogyott semmi. A zh-ulla viszont semerre sem volt. Összeszedte a sátrat, elmormolt egy keresőmantrát, és elindult abba az irányba, ahol társát sejtette. Mindkét zsákot cipelte, ez lelassította. Próbálta megőrizni a hidegvérét. Érezte, hogy elhagyja a *harmónia*.

Tudtam... és mégis hagytam, hogy átverjen. Olej megmondta előre!

Egy fa tövében talált rá Szujára. Úgy tűnt, a fél éjszakát ott tölthette. Hátát a holt csonknak vetve ült, két kezét a fülére tapasztva, mint aki rémisztő zajtól védi magát. Arcára iszonytató rémület fagyott, tátott száján átfújt a jegyes hajnali szellő. Mozdulatlan testét félig már belepte a hó.

Ruhn térdre rogyott testvére előtt. Szeme könnybe lábadt, szólni nem tudott. A holtfehér égen átszakadó napsugarak hideg fénye megcsillantott valamit a szerzetes kezében. Ruhn önkéntelenül is odakapott, és egyetlen elkeseredés, harag és bánat szülte mozdulattal kifeszítette a halott szerzetes kezéből a medélt. Mielőtt még értelmezhetne volna, mit is tart a kezében, hirtelen felfigyelt Szuja természetellenesen beesett mellkasára.

Lassan széthajtotta egykori testvére rongyait, majd elhányta magát. Szuja sebe még friss volt, mintha egy hatalmas kanállal mertek volna ki mindent a mellkasából, egészen a gerincéig.

Ruhn ekkor már képtelen volt érzelmeit kontrolálni. Eszébe jutott a kínkeserves utuk, Szuja különös viselkedése, aztán az a halott férfi...

– Irbisz! – szűrte a szót dühötten a fogai között.

Most már biztos volt benne, hogy azok a dögök járják a vidéket.

Nem hagynak nyomot...chh... ki tudja, garu-nan-shi mit művel a völgy teremtményeivel. Épp úgy elrejtetik nyomaikat, ahogy a magukat.

Ruhn felkapta a fejét. Kettőt dobbant valami a távolban. Dobok? Nem.

– Hallottad ezt, Szuja?

A halott zh-ulla nem felelt. Még mindig a facsonknak dőlve ült.

Megint a dobbanás. Még kettő, kicsit gyorsabban.

– Megvan, Szuja, megtaláltam! – kiáltotta Ruhn és futott a völgy közepe felé. Biztos volt benne, hogy közeledik, de mégsem tudta pontosan betájolni a hang forrását.

A zh-ulla szerzetes megtorpant, többször irányt váltott, aztán megbotlott és hasra vágódott. Sajogtak a csontjai, de nem az eséstől: az elmaradt reggeli meditáció hatásai máris kezdtek kiütközni.

– Szuja, gyere – kiabált erőtlenül. És akkor megint. Megint az a dobbanás. Arcát a hideg jégnek tapasztva fülelt. Lentről jött a hang! Térdre lökte magát, és alkarjával félresöpörte a havat a páncélról.

Ekkor pillantotta meg, a saját tükörképén át. Agya csak foszlányokban volt képes felfogni, amit a szemével lát, elraktározni pedig képtelen. Mozdulatlanul esett előre a semmibe, és zuhanás közben egy rég halott város romjai tárultak elé, hol barlangkunyhók, hol az ősi égbenyúló romok formájában. És azontúl, bár látni nem láthatta, érezte, hogy ott lapul valami rettenet. Mint, amikor az ember szeretné betájolni magát, és a Nap mellé néz, mert a közvetlen rátekintést nem tudná elviselni. A szerzetes így zuhant a kozmikus ürességbe, félig elfordult tudattal, és mintha minden lett volna egyszerre élő és holt. Minden egy nagy egységet alkotott, mégis széttöredezett volt. És az iszonyat mélyén, a vakító látomás periferiáján megmozdult *valami*. Ruhn akaratlanul is kinyúlt a látomás felé, de fagyott ujjai a jégnek ütköztek.

– Aze-laum... – formálták a szót lila ajkai.

Épp olyan hirtelen ocsúdott fel, ahogy belesüllyedt az illúzióba.

Vadul ásni kezdett. Kőcsákányát ott hagyta társa teste mellett, így csak két keze maradt. Véresre kaparta ujjait a kemény talajon, de az nem engedett. A dobogás gyengült, gyorsan a földre vetette magát.

Kettesével szedte a lábát a hang alatt. Gyengébb-erősebb váltakozott párban. Ütemesen, akár...

Ruhn szeme kerekre nyílt a felismeréstől. Mellkasát hozzányomta a hideg jégpáncélhoz, és egész testében érezte a vibráló erőt.

Elérte, egyedül.

– A harmadik szint... Szuja... megtaláltam...

Azelaum, ismételte magában a szót, amely a darkhanok nyelvén annyit tesz: *ahol dobog*.

És akkor megértette.

A hátára vetette magát, teste együtt pulzált a talajjal. Magasba emelte az idegen vésetek tarkította, fémesen csillogó érmét – amelyet végig kezében szorongatott.

Mellkasába döfte és munkához látott.

Olej mély levegővétellel ocsúdott fel. Lassan kinyitotta vizenyős szemeit.

Menedékét a Hoan-hegy nyugati lábába ásta, olyan volt, mint egy megsüllyedt kunyhó. Az oldalát jeges sárral tapasztotta meg. A vastagabb ágakból összetákolt ajtó mellett az a jégvándor várakozott, akit a két szerzetes után küldtek le a völgybe. Az Olej által rámondott védőmantrák arra elegendőek voltak, hogy kijusson a testekkel, de ahogy hatásuk gyengült, úgy uralkodott el a sugárzás okozta kór a szervezetén.

Olej, aki eddig mindkét kezével Ruhn fejét szorította, most, a szertartás végén elengedte a fiatal szerzetest – a test mintha visszaengedett volna a szalmaágyra. Az ősoreg zh-ulla az egyik legtehetségesebb halottjáró volt a rendjében, ám ennek a képességnek is megvoltak a maga mellékhatásai. Ahogyan a szellemvilággal való kapcsolata erősödött, úgy tompultak evilági érzékei. A látás néha olyannyira nehezebbé esett, hogy kicsiny, rögtönzött menedékében is sokszor csak a falat tapogatva tudott közelekedni.

A látomás részletein töprengett, sorra vette az eseményeket, minden apró részletet – már amennyit Ruhn halott szellemén keresztül megtudhatott. Érezte, hogy valamit nem vesz észre, valami felett elsiklott. Arra számított, hogy a fiú tudata megpróbálja majd teljesen kizárni az Azelaumról látottakat, de mégis...

Olejnek ekkor jutott csak eszébe az érme. Bár a zh-ullák testét és csomagjaikat alaposan átkutatták, azt mégsem találták meg sehol. A vén szerzetes kilökte az ágajtót és vakító fehérség tárult elé. Ki akarta kérdezni még egyszer a vándort, de az már nem volt sehol. A félvak szerzetes visszavonult menedékébe, hogy végső búcsút vegyen egykori tanítványától.

A kajiba felett, a Hoan roppant csúcsain, egy alak igyekezett felfelé, akinek kezében fémesen megcsillant valami.